

Officer. Næppe havde han faaet Øje paa mit ulyksalige Ansigt, før han foer ud igen, efterfulgt af Løjtnanten, der slog en beundrende Latter op. Til Schaffneren, som netop vilde lukke, sagde han forklarende og saa højt, at jeg umuligt kunde undgaa at høre det; »Pfui! Hier riecht ja entsetzlich nach Knoblauch«.

»Ja, det var hele Oplevelsen, og rimeligvis vil du spørge, hvorfor jeg absolut har villet fortælle dig den. Men det er heller ikke selve Begivenheden, jeg tillægger Betydning, men derimod det Indtryk, den gjorde paa mig, og som endnu i dette Øjeblik vækker en egen højtidelig Forundring hos mig. Den gjorde nemlig ikke noget nærværdigt Indtryk paa mig. Jeg blev i det højeste lidt vemodigt stemt. Da den omtalte Dame efter de to Herrers Bortgang forsøgte en Tilnærmelse, aabenbart i den Hensigt at give mig en Slags Oprejsning for den tilføjede Krænkelser, afviste jeg ikke hendes Venlighed, saaledes som jeg i forrige Tider vilde have gjort, men gav mig i Snak med hende, som om der ingenting var sket. — Forstaar du mig nu? Jeg, om hvem man allerede i mine Barneaar sagde, at jeg var uforsonlig, — jeg kan nu ikke blive vred engang! Saaledes har Lykken omskabt mig. Jeg veed nu, at det altid mindre er Forhærdelse og bevidst Ondskab end Vildfarelser og nedarvede Fordomme, der avler Grumheden i Verden. Den Følelse, der nu over-